

KHO TÀNG CỔ TÍCH THẾ GIỚI

TRUYỆN KỂ VỀ GÁI NÀNG CÔNG CHÚA

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

CÔNG CHÚA MẶT TRỜI

Ngày xưa ngày xưa, bên kia chín ngọn núi và chín cánh rừng có một nhà vua cùng sống hạnh phúc với hoàng hậu của mình. Họ sinh hạ được một hoàng tử. Hoàng tử được nhà vua và hoàng hậu yêu thương tha thiết.

Khi lớn lên, hoàng tử có thể thoải mái ăn rất nhiều bánh ngọt và kem. Còn quần áo chàng mặc trên người được dệt toàn bằng vàng và bạc. Mỗi khi chàng ra lệnh, cứ y như là từ trong không khí hiện ra những người hầu cận mặc toàn những thứ quần áo sang trọng với những thắt lưng sáng chói, những con chó săn lông trắng phau như tuyết rồi rít theo sát gót chàng, mắt dõi theo mọi cử động của chàng. Còn phần cha mẹ chàng, họ yêu chiều chàng đến mức, nếu có thể, họ sẵn sàng bắt luôn cả mặt trời để cho chàng chơi.

Nhưng chàng hoàng tử trẻ tuổi kia vẫn không được vui vẻ. Chàng suốt ngày rầu rĩ. Lúc nào chàng cũng muốn lẩn tránh những người hầu và những con chó của chàng. Chàng chỉ thích được một mình buồn bã quanh quần trong vườn thượng uyển để than phiền về số mệnh của mình.

Chàng nói với hoàng hậu: “Xin mẹ hãy nói cho con biết, tại sao con chỉ có một mình? Tại sao con không có anh chị em nào cả, không có một ai để cùng vui chơi, cùng trò chuyện?”.

..... Truyện kể về các nàng công chúa 3

Nghe con nói thế, hoàng hậu chỉ biết cúi mặt nhìn xuống, không trả lời. Rồi bà vỗ tay để ra hiệu cho các cung tần mỹ nữ đánh những chũm chọe bằng vàng nhằm mua vui cho hoàng tử.

Nhưng việc làm ấy của bà cũng vô ích, hoàng tử vẫn thấy lòng nặng trĩu, tất cả mọi cố gắng của hoàng hậu và mọi người cũng chẳng thể làm chàng vui lên được.

Ngay sát cạnh cung điện có một khu vườn được bao bọc bởi một bức tường đá khá cao gần phía trên những thanh kim cương sắc nhọn như dao, chúng sắc đến nỗi nếu có ai đó dám cả gan trèo qua tường thì chắc chắn sẽ bị cắt đứt đôi người. Mặc dù hoàng tử rất tò mò muốn biết đằng sau bức tường nguy hiểm kia là những gì, nhưng người ta đã khuyến cáo chàng chớ nên liều lĩnh đến gần nó. Và điều ấy càng làm cho chàng thêm nóng lòng muốn khám phá bí mật kia. Mặc kệ những lời tra hỏi dồn dập của chàng, hoàng hậu và các triều thần của nhà vua vẫn tìm cách lảng tránh.

Một hôm, có một con quạ bay đến đậu trên chóp của bức tường. Nhìn thấy nó, hoàng tử vội giương cung bắn thì bỗng nhiên con quạ cất tiếng nói:

- Xin hoàng tử đừng bắn tôi, tôi sẽ cho chàng biết một điều bí mật mà bấy lâu nay mọi người vẫn giấu chàng. Bên kia bức tường này có một cung điện mà ba người chị của chàng đang bị giam giữ trong đó. Nếu chàng muốn gặp các chị của mình thì hãy lật chiếc chậu hoa trong phòng ngủ của hoàng hậu lên, chàng sẽ tìm thấy ở đó có một chiếc chìa khoá bằng vàng. Xin hoàng tử nhớ kỹ điều này: khi nào chàng đã vào được trong vườn, hãy mở cửa sổ căn phòng các công chúa chị của chàng để họ được thở hít không khí trong lành một chút.

Nói xong con quạ lập tức bay đi. Còn lại một mình, hoàng tử đứng lặng hồi lâu, chẳng biết là mình vừa mơ hay đó là sự thực?

Đêm ấy, chờ cho mọi người ngủ say, hoàng tử lặng lẽ trở dậy, âu yếm mấy con chó của mình để chúng đừng ngủ quên, rồi lên vào phòng hoàng hậu, tìm cái chậu hoa và lấy chiếc chìa khoá vàng ở phía bên dưới.

Trong đêm tối, chàng đưa tay sờ soạng bức tường, lần mò tìm được cánh cửa bí mật, mở cửa bước vào vườn. Chàng tìm thấy phòng ngủ của các chị, vội chạy tới mở tung cửa sổ theo lời dặn của con quạ. Ba công chúa chị của hoàng tử tỉnh giấc. Nhận ra đứa em thân yêu, ba nàng vui mừng ôm hôn hoàng tử, cảm ơn chàng rối rít vì đã cho họ được thở hít không khí mát mẻ, ngửi thấy hương hoa thơm ngát và được ngắm vẻ đẹp của các vì sao.

Mấy chị em còn chưa hết vui mừng thì bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội, rồi xuất hiện một cột bụi đen ngòm ngùn ngụt bốc lên trời. Rồi cả ba người chị của hoàng tử đều bị đám bụi ấy cuốn qua cửa sổ. Hoàng tử hốt hoảng ra sức níu kéo nhưng vô ích. Chàng hoảng sợ vì đã gây nên nông nỗi ấy, chàng gào khóc thảm thiết, gọi các chị bằng những cái tên âu yếm nhất, rồi lại tự nguyên rủa mình vì đã làm việc này một cách thiếu suy nghĩ, thiếu cẩn trọng. Nhưng tất cả những điều đó chẳng giúp ích gì cho chàng cả. Các chị của chàng đã hoàn toàn biến mất, cả gian phòng vừa rộn rã tiếng cười giờ đây hoàn toàn trống trải, chỉ còn tít trên cao kia, các vì sao nhấp nháy liên hồi như đang giễu cợt chàng.

Sáng hôm sau, như thường lệ, hoàng hậu thức giấc. Bà vội vã sửa soạn để mang bữa sáng tới cho các con gái. Nhưng bà tìm mãi mà chẳng thấy chiếc chìa khoá

đâu, nó đã biến mất. Bà hốt hoảng chạy tới chỗ bức tường thì thấy cánh cửa bí mật đã mở toang. Bà nhào tới chỗ cung điện của các con gái, nhưng than ôi, ở đó chẳng còn một ai cả!

Quá tuyệt vọng, hoàng hậu vịn vẹo đôi tay, khóc than thảm thiết:

- Ôi các con gái đáng thương của mẹ! Mẹ không bao giờ còn được thấy các con nữa sao? Các con đã bị con rồng ăn thịt rồi ư?

Hay tin, nhà vua vô cùng giận dữ. Tiếng quát tháo của ngài âm âm như sấm nổ khắp lâu đài. Cả triều đình đều vô cùng hoảng sợ. Một số người vội vã chạy trốn. Một số người thì vừa run rẩy vừa cố giơ cao những quả cầu bằng thạch anh để nhìn vào đó để đoán biết tương lai. Nhưng chẳng một ai có thể nói được do đâu mà các công chúa biến mất cũng như phải tìm họ ở nơi nào?

Hoàng tử vô cùng run sợ. Nhưng khi nghe tin vì việc này mà sẽ có rất nhiều người bị bắt, bị giết, chàng lấy hết can đảm tới gặp vua cha. Chàng vừa run rẩy vừa tâu:

- Thưa phụ vương, xin cha hãy trị tội mình con! Chính con là kẻ đáng bị cha trừng phạt vì tội đã làm cho các chị con bị biến mất.

Mặt nhà vua tối sầm, u ám. Ngài quát lên, giận dữ tới tột đỉnh:

- Trước khi nhà ngươi được sinh ra, ta đã được các nhà chiêm tinh báo cho hay rằng các chị ngươi có thể bị một con rồng bắt mang đi. Chính vì thế mà ta đã không tiếc tiền của để xây dựng bức tường kiên cố kia, giữ chúng trong một cung điện, khoá chặt. Nhưng giờ đây, chính nhà ngươi đã dám trái lệnh của ta, gây nên nông nổi này. Ngươi hãy mau cắt khỏi vương quốc này. Khi

nào chưa tìm thấy các chị của người thì người tuyệt đối không được đặt chân trở lại chốn này.

Nói rồi, nhà vua tự tay mở cổng thành, ra lệnh cho quân lính đẩy hoàng tử ra ngoài. Hoàng hậu thương con trai, òa lên nước mắt. Nhưng rồi bà cũng tìm được cách ôm hôn con trai, gửi một cái bánh nướng vào tay hoàng tử trước khi hai cánh cửa nặng trĩu đóng sập lại sau lưng chàng.

Hoàng tử đành phải bước đi, nhưng chân bước mà chàng không hề biết mình phải đi đâu, phải làm gì? Chàng cứ đi miết, lên thác xuống ghềnh, băng qua những đồng cỏ, những đầm lầy. Khi đêm đến, chàng trèo lên cây để ngủ, sau khi đã tự buộc chân mình vào một cành để khỏi bị rơi xuống trong lúc ngủ. Nếu bị rơi xuống chắc chắn là chàng sẽ bị thú dữ ăn thịt.

Nhiều ngày như thế cứ trôi đi, chàng đi liên miên qua những con đường lớn nhỏ. Cho đến một ngày kia, chàng tới một miền đất lạ. Đói khát, chân đau, người mệt mỏi, chàng dừng trước một túp lều cũ giờ tay gõ cửa xin ngủ nhờ qua đêm.

Một bà lão phúc hậu bước ra mở cửa. Đứng ở ngưỡng cửa, bà hỏi chàng đi đâu, vì sao lưu lạc đến phương này? Hoàng tử kể cho bà cụ nghe về các chị của chàng. Bà cụ bảo:

- Này chàng trai trẻ tuổi! Con không thể một sớm một chiều mà tìm thấy các chị của mình được đâu. Hai bàn tay con yếu ớt không quen làm việc nặng, tính tình con lại nhút nhát chưa được thử thách. Mà ngược lại, con đường trước mặt con còn rất xa, rất nhiều nguy hiểm. Nếu con muốn thì hãy ở lại đây với già ba năm. Trong ba năm ấy con sẽ học hỏi, sẽ tự lao động để kiếm sống, nhưng chủ yếu là để rèn luyện. Đến lúc ấy, nếu con tiếp tục muốn đi, già sẽ giúp đỡ con.

..... Truyện kể về các nàng công chúa 7

Thế là hoàng tử ở lại chỗ bà lão. Hàng ngày chàng chăm chỉ làm việc, từ đốn cây, cày ruộng đến xay thóc, bện dây bằng sợi vỏ cây. Ban đầu, các công việc ấy thật là nặng nhọc vất vả, không quen đối với hoàng tử. Nhưng chàng quyết tâm không lùi bước bởi mong muốn cứu ba chị của hoàng tử thật là mạnh mẽ.

Thấm thoát, ba năm đã trôi qua. Một ngày kia bà lão gọi hoàng tử đến bên mình và nói:

- Ngày mai, con có thể tiếp tục lên đường đi tìm các chị của con. Già cho con cuộn chỉ này, nó lăn đi đâu thì con hãy đi tới đấy. Con cầm theo cả khoanh bánh mì này nữa. Khi nào đói bụng con cứ thoải mái ăn cho thật no, đừng có sợ bánh bị hết bởi nó sẽ đủ cho con dùng trong một thời gian khá dài đấy.

Hoàng tử nhận lấy, cảm ơn bà lão. Sáng sớm hôm sau chàng tiếp tục cuộc hành trình. Chàng thả cuộn chỉ xuống đất, nó lăn ra, nảy lên phía trước, chỉ đường cho chàng. Khoanh bánh mì trong túi chẳng hề bé đi một chút nào, mặc dù ngày nào chàng cũng ăn đến no căng cả bụng. Khi nào thấy khát, những dòng suối mát cho chàng bao nhiêu là nước ngọt. Và chim chóc hai bên đường hót líu lo làm nhẹ bước chân chàng trên con đường thiên lý.

Một hôm, bước chân chàng dừng lại một ngọn núi bằng đồng, trên đỉnh nó là một rừng cây toàn bằng đồng. Chàng trèo lên cây, bề một cành định dùng làm gậy thì bỗng nhiên xuất hiện một mục phù thủy có bốn mắt, mục vừa bay vừa đập cánh âm ỉ. Từ miệng mục thè ra một cái lưỡi, nó toè ra như lưỡi của một con rắn độc. Mục phù thủy rít lên:

- Kẻ nào dám cả gan bề càn trong rừng cây của ta?

8 Vân Anh – *sưu tầm*

Hoàng tử vội ném cuộn chỉ về phía mẹ. Mẹ phũ phàng xô tới, vồ lấy cuộn chỉ, vội vàng đến nỗi trán mẹ đập mạnh vào thân cây toé ra lửa. Trong lúc mẹ vẫn chưa kịp định thần, đứng lắc lư hai chân cố thở để lấy lại hơi sức thì hoàng tử đã trèo lên ngọn núi bằng đồng.

Chàng thấy cao chót vót trên đỉnh có một cung điện bằng đồng, chị Cả của chàng đang ngồi cạnh cửa sổ của cung điện ấy, trước cái guồng xe chỉ. Trông thấy hoàng tử, chị chàng nhận ra ngay. Nàng tiếp em trai thật nồng nhiệt và ân cần, dọn cho em ăn những món ăn ngon lành chưa từng thấy. Hai chị em tíu tít hàn huyên không biết bao nhiêu là chuyện. Nhưng khi trời bắt đầu sắp tối thì công chúa Cả bắt đầu tỏ ra buồn phiền lo sợ. Nàng bảo hoàng tử nấp sau một cái tủ sơn, sau một bức rèm màu xanh lá cây.

Rồi đột nhiên rừng cây kêu ro ro, những ngọn lá bằng đồng kêu leng keng thật chói tai, một con chim ưng vĩ đại bay về. Đậu xuống cửa, chim ưng vứt bỏ bộ lông, biến thành một chàng thanh niên cao lớn, đẹp đẽ.

Chợt nhìn thấy cái gậy mà hoàng tử đã bỏ trong rừng, chàng Chim Ưng hỏi vợ xem ai đã dám đụng đến cây cối của mình? Lúc đầu, công chúa tìm cách lảng tránh câu hỏi của chồng, nói với chàng đủ mọi thứ chuyện. Rồi bỗng nàng hỏi:

- Nếu em trai thiếp đến đây thăm chúng ta, chàng sẽ làm gì?

Chàng Chim Ưng trả lời ngay lập tức:

- Nếu thế thì tôi sẽ rất vui mừng. Tôi sẽ cảm ơn cậu ấy vì đã cứu nàng thoát khỏi cảnh giam cầm.

Công chúa Cả vui mừng gọi em trai mình ra khỏi chỗ nấp. Chàng Chim Ưng đón tiếp em vợ thật nồng nhiệt

..... *Truyện kể về các nàng công chúa 9*

ân cần. Chàng than phiền với hoàng tử về số phận của mình; chàng còn phải đợi lột chim trong sáu năm nữa bởi mụ phù thủy độc ác đã bỏ bùa hại chàng. Muốn giải được bùa của mụ phải nhờ đến tay công chúa Mặt Trời. Mặc dù mỗi ngày chàng bay quanh quả đất ba lần, chàng vẫn chưa tìm được công chúa Mặt Trời ở đâu.

Hoàng tử hứa sẽ giúp anh rể Cả đi làm việc này, nhưng nàng công chúa chị chàng đã vội can ngăn:

- Cậu chớ có làm điều đó, vì chị e rằng cậu sẽ bị giết chết mất. Đã có rất nhiều người can đảm đã thử vào lâu đài của nàng ta, nhưng rồi không một ai trở về được cả.

Nhưng lời nói của chị không làm hoàng tử nhụt trí. Chàng Chim Ưng biểu hoàng tử một cái khăn lúc chia tay và nói:

- Khi nào cậu gặp khó khăn thì hãy trải cái khăn này ra, lập tức cậu sẽ thấy thứ mà cậu cần.

Hoàng tử cảm ơn anh rể và bịn rịn chia tay. Mặc dù ở nhà chị gái, chàng thấy dễ chịu và thoải mái y như ở nhà của mình, nhưng chàng cũng đang rất nóng lòng muốn đi tìm hai chị kia của mình.

Chàng tạm biệt vợ chồng chị Cả, giấu cái khăn vào trong áo choàng rồi tung cuộn chỉ của bà lão lên, đi theo vết lằn của nó.

Chàng lại đi, đi mãi. Một hôm, chàng đi tới một ngọn núi bạc, trên đó có một cánh rừng rậm toàn những cây bằng bạc. Chàng lại bẻ một cành cây để làm gậy. Bỗng nhiên từ trong không khí, hai mụ phù thủy canh rừng bay đến, vừa bay vừa huýt sáo nghe rất rùng rợn. Hoàng tử lại ném cuộn chỉ về phía chúng, chúng đổ xô tới để vồ làm hai cái trán đập mạnh vào nhau. Hai mụ phù thủy ngã sõng soài dưới đất hết như hai con cóc.

10 Vân Anh – *sưu tầm*

Hoàng tử nhanh như cắt trèo lên đỉnh ngọn núi bạc. Chàng nhìn thấy người chị thứ hai của mình đang ngồi cắm cúi thêu bên cửa sổ một toà lâu đài bằng bạc.

Hoàng tử bước vào lâu đài, thấy căn phòng mình đang đứng được xây bằng bạc với các cửa sổ bằng thủy tinh, sàn nhà bằng cẩm thạch. Chàng nói cho chị Hai rõ mình là ai. Thoạt đầu, công chúa Hai không tin vì đã nhiều năm trôi qua, hoàng tử nói về hành trình lâu dài của chàng, về lâu đài bằng đồng của công chúa Cả, thì nàng chợt nhận ra em, vui mừng ôm chầm lấy và đón tiếp em rất ân cần, chu đáo. Vừa dịu dàng tiếp thức ăn cho em, nàng vừa mỉm cười sung sướng. Nhưng sau khi hoàng tử đã ăn uống no nê rồi thì công chúa Hai lại thở dài buồn bã.

Nàng bảo hoàng tử:

- Em ơi, chị rất tiếc là phải bảo em đi ngay bây giờ, bởi chồng chị là gấu, lát nữa sẽ về đến đây. Anh ấy có thể cào xé cậu cho đến chết đấy!

Hoàng tử vỗ về chị:

- Chị đừng lo, em sẽ trốn kỹ để anh ấy không tìm ra được.

Đêm đến, mặt đất rung chuyển, cả rừng cây bằng bạc rít lên chói gắt. Một con gấu to lớn lông lá xù xì chạy huỳnh huých vào lâu đài. Vừa đến cửa, nó lột cái áo gấu ra, lập tức biến thành một người con trai to cao và đẹp đẽ. Nhìn thấy cái gậy bằng bạc, chàng Gấu hỏi vợ:

- Ai đã bẻ cây của ta để làm gậy thế?

Công chúa Hai trả lời:

- Đó là em trai thiếp đấy. Nó tới thăm thiếp và khi về lại để quên cái gậy này ở đây.

Chàng Gấu nuôi tiếc:

..... Truyện kể về các nàng công chúa 11

- Thế mà nàng không cố giữ lại để tôi được gặp mặt.
Công chúa đáp:

- Chàng muốn gặp cậu ấy thật ư? Thế mà thiếp cứ lo chàng sẽ tức giận mà cào xé cậu ấy mất nên đã giục cậu ấy đi rồi. Thôi được, để thiếp sẽ chạy theo gọi cậu ấy quay lại cho anh em gặp mặt vậy.

Nói rồi công chúa Hai đi ra cổng gọi em mình. Hoàng tử liền từ chỗ nấp bước ra. Anh em gặp nhau tay bắt mặt mừng. Chàng Gấu kể cho em vợ nghe về nỗi bất hạnh của mình, chàng bị một tên phù thủy độc ác dùng mưu ma chước quỷ biến chàng thành gấu vào mỗi lúc nửa đêm. Bùa phép của hắc, chàng phải chịu đựng trong bốn năm nữa. Chỉ có công chúa Mặt Trời mới có thể giúp chàng trở thành người nguyên vẹn như trước được.

Hoàng tử hứa:

- Anh đừng lo, em sẽ đi gặp công chúa Mặt Trời để xin nàng ra tay giúp anh.

Chàng Gấu thở dài:

- Việc ấy quả là khó khăn lắm đấy, nhưng xin cậu cứ cố gắng giúp cho. Phần tôi, những gì có thể làm được cho cậu, tôi sẽ cố gắng làm. Tôi xin tặng cậu cái nôi bột dính thần diệu này. Cậu chỉ cần để một ít bột ở nơi nào cậu muốn, thì người nào đụng vào nó sẽ bị dính chặt ngay tại chỗ.

Ngày hôm sau, hoàng tử từ biệt vợ chồng công chúa Hai để lên đường đi tìm người chị thứ ba của chàng.

Chàng thả cuộn chỉ xuống, nó băng qua những thác ghềnh, qua các cánh rừng, rồi dừng lại ở một bờ biển. Một hòn đảo nổi lên giữa khơi xa tím tắp. Chàng thấy giữa đảo có một lâu đài bằng vàng. Muốn ra được đảo cần phải vượt qua những con quái vật đang nhô đầu lên

khỏi mặt nước và nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng hoàng tử không hề nao núng. Theo sát cuộn chỉ, chàng băng qua các lớp sóng đang sôi lên sùng sục, rồi bơi đến hòn đảo. Chàng bước lên bờ và thấy một cánh rừng mọc toàn những cây bằng vàng. Nhưng đất dưới chân các cây vàng đó thì lầy lội và nhung nhúc những mụ phù thủy trông thật gớm ghiếc. Hoàng tử trèo lên một cây vàng rồi lấy một ít bột thần diệu bôi lên thân cây. Các mụ phù thủy đánh hơi thấy mùi lạ, vội chạy đến hít hít vào cái cây này, lập tức, mũi của chúng bị hút chặt vào đó. Thế là hoàng tử đành hoàng tiến vào cung điện bằng vàng mà không bị một ai ngăn cản cả.

Hoàng tử lần lượt bước qua hai căn phòng mà không hề gặp một ai. Mãi đến phòng thứ ba, chàng mới gặp công chúa thứ ba, chị của mình đang ngồi lặn một quả táo bằng vàng trong một cái đĩa. Hai chị em mừng vui khôn tả xiết khi nhận ra nhau. Họ tíu tít kể cho nhau nghe không biết bao nhiêu là chuyện kể từ lúc chị em bắt đầu buộc phải xa nhau cho đến bây giờ. Thời gian trôi thật là nhanh, đến lúc này khuôn mặt rất dịu dàng của người chị bỗng tối sầm lại. Công chúa Ba nói:

- Chồng chị sắp về rồi đấy! Anh ấy là cá chó, có hàm răng nhọn hoắt. Chị sợ rằng cậu sẽ bị anh rể ăn thịt mất thôi!

Hoàng tử an ủi chị và hứa sẽ trốn kỹ không để cho anh rể Cá nhìn thấy mình.

Một lúc sau, cung điện bằng vàng rung lên, những lớp sóng lớn đập ầm ầm vào cửa sổ, một con cá chó khổng lồ nhảy lên khỏi mặt nước. Nó trút bỏ cái lột cá ngay cửa rồi biến thành một thanh niên trẻ trung to cao và rất đẹp trai. Chàng Cá hỏi vợ xem ai đã đến thăm họ.

Khi biết đó là cậu út của vợ mình, chàng trách nàng sao chẳng giữ em lại để gặp mặt.

Nghe chồng nói thế, công chúa Ba mừng rỡ lên tiếng gọi em. Hoàng tử hiện ra ngay tức thì. Ba người ngồi vào bàn ăn, niềm vui thật là vô bờ bến. Họ vừa ăn những đặc sản ở đây vừa tâm sự không biết bao nhiêu là chuyện. Nhưng rồi không khí vui vẻ, phấn khởi ấy không kéo dài được lâu. Chàng Cá bắt đầu buồn phiền chán nản. Chàng tâm sự với cậu em vợ:

- Thật là tức quá, cậu Út ạ, giờ đã đến lúc tôi phải chia tay với cậu rồi. Vào lúc nửa đêm, tôi lại phải từ giả kiếp người để trở lại thành hình thù cá chóc. Sở dĩ tôi phải chịu kiếp nạn ấy là do bị trúng bùa của mục phu thủy độc ác. Tà thuật của mục tận ba năm nữa mới được giải. Và chỉ công chúa Mặt Trời mới giúp tôi thoát khỏi cái bùa yêu tai ác này.

Hoàng tử nói:

- Anh rể đừng lo! Em cũng đang trên đường đi tìm công chúa Mặt Trời đây! Em tin rằng mình sẽ thuyết phục được công chúa, để nàng ta thuận lòng giúp đỡ các anh rể của em.

Chàng Cá bảo:

- Sao cậu lại có thể mạo hiểm như thế, chưa một ai đến gặp công chúa Mặt Trời lại có thể trở về được cả. Nhưng nếu cậu quyết tâm thì tôi xin tặng cậu cái hộp bằng vàng này. Cậu cứ mở cái hộp này ra, nó sẽ giúp được cậu mỗi khi cậu gặp phải rắc rối đấy!

Hôm sau, hoàng tử lại từ biệt vợ chồng người chị thứ ba, cùng cuộn chỉ lên đường tìm đến vương quốc của công chúa Mặt Trời.

Không thể nói rõ ràng cụ thể là phải mất một thời

gian thể nào, chỉ biết rằng rất lâu sau đó, hoàng tử mới đến được lâu đài của công chúa Mặt Trời. Cổng của lâu đài được làm bằng hai cột lửa, không một ai đi qua cái cổng đó mà không bị thiêu đến cháy đen, bởi lẽ hễ cảm thấy có hơi lạ, lập tức hai cột lửa ấy liền chụm vào nhau, làm cho tất cả những gì qua chúng đều cháy thành tro.

Hoàng tử thả cho cuộn chỉ lăn qua hai cột lửa, chúng liền tức thì chụm ngay lại, chỉ có một làn khói mỏng bốc lên nơi cuộn chỉ lăn qua. Hầu như ngay lúc đó, hai cái cột lửa rời nhau ra. Lợi dụng cơ hội đó, hoàng tử nhanh chân lén qua, tuy thế tóc ở hai bên thái dương của chàng cũng bị cháy sém.

Bỗng một tiếng nói vang lên:

- Chàng trai trẻ tuổi, chàng đến chôn này làm gì?

Hoàng tử trả lời:

- Tôi đến để tìm công chúa Mặt Trời.

Vẫn tiếng nói ấy:

- Chàng tìm công chúa để làm gì?

- Lúc gặp công chúa, tôi sẽ nói điều đó với nàng.

Vẫn tiếp tục truy hỏi:

- Không phải là do một sự tình cờ, chàng tìm tới để cầu hôn với công chúa chứ?

Hoàng tử vặn lại:

- Nếu tôi cầu hôn thì sao nào?

Trả lời câu ấy của chàng là một tiếng cười vang lên, nhưng ai đã cất tiếng cười ấy thì hoàng tử làm sao có thể biết được cơ chứ.

Rồi cũng vẫn cái giọng nói khi trước ra lệnh:

- Hãy đưa chàng trai này vào phòng khách!

Lập tức, một cơn gió lốc ào tới, ném hoàng tử vào ngưỡng cửa của một ngôi nhà làm bằng những khúc gỗ chưa đẽo gọt, có ba mươi chín cái cửa lớn bằng sắt đang mở toang. Rồi hoàng tử chợt nhận ra là mình đang đứng trong một ngục tối với một cái cửa sổ nhỏ tí xíu hình quả tim ở tít trên cao, sát tới trần nhà - có lẽ đó là nguồn ánh sáng duy nhất của căn phòng. Hoàng tử chưa thể biết ngay là lúc này mình đang ở đâu. Khi đã định thần lại, để mắt quen dần với bóng tối, chàng nhận ra nơi đây chẳng phải chỉ có một mình chàng. Quanh chàng có đến hai mươi tám cụ già cả thấy. Mấy người ngồi trên sàn nhà, tựa lưng vào tường, những người khác nằm dài dưới đất cạnh họ. Đầu những người này gối lên những tảng đá. Chòm râu bạc màu của họ không được gội chải rồi bù, thân hình họ gàn như còng rệp, gầy còm khô đét như que củi.

Hoàng tử lên tiếng hỏi:

- Các cụ là ai? Ai đã giam giữ các cụ ở đây vậy?

Một người trong bọn họ trả lời:

- Chúng tôi ư? Trước kia chúng tôi cũng đều trẻ khỏe như anh, nhưng giờ thì anh đã thấy rồi đấy. Từ khắp mọi nơi trên trái đất, chúng tôi đã lần lượt tới đây để cầu hôn công chúa Mặt Trời, vì vậy mà chúng tôi đã bị trở thành như thế này đây. Tôi đã bị giam ở đây một trăm hai mươi lăm năm. Ông cụ ở đằng kia là người già nhất trong bọn họ, ở đây tròn sáu trăm năm rồi đấy! Giờ đây chúng tôi đang đợi cái chết đến đưa chúng tôi đi.

Hoàng tử động viên họ:

- Xin các cụ chớ buồn lòng nữa. Tôi sẽ cùng các cụ tìm ra một lối thoát. Thêm tôi nữa, chúng ta có tất cả hai mươi chín người. Tôi tin chắc rằng cả hai mươi chín

chúng ta đều rất can đảm, vì thế chắc chắn sẽ nghĩ ra được một diệu kế nào đó.

Nghe chàng nói, cả hai mươi tám cụ già đều buồn bã lắc lắc chòm râu.

Một lúc sau, có tiếng gõ trên cửa sổ, rồi một bao yền mạch được quăng xuống. Các cụ già lập tức xô nhau vô nhật lấy những hạt yền mạch trên sàn nhà, bằng miệng của mình.

Một người nói với hoàng tử:

- Anh cũng ăn đi! Ở đây yền mạch là thức ăn duy nhất và nước là thức uống duy nhất của chúng ta.

Hoàng tử nói:

- Nhưng tôi đâu có phải là ngỗng để mổ yền mạch.

Các cụ vừa nuốt ngấu nghiến vừa lầu bầu:

- Được rồi, cứ đợi đấy! Khi nào anh đói, tức khắc anh sẽ biết mổ yền mạch mà thôi.

Một bình nước được luồn vào nhà tù. Hoàng tử giật ngay lấy, đổ nó qua cửa sổ.

Mấy cụ già rên rỉ:

- Trời, sao anh lại làm như thế? Giờ đây chúng ta không có nước uống đến tận ngày mai. Còn nếu công chúa Mặt Trời tức giận mà không cho nước uống nữa thì chúng ta sẽ bị chết khát đấy.

Hoàng tử bảo:

- Các cụ đừng có lo! Hãy ném trả công chúa hết số yền mạch này, nàng ta sẽ không được phép nhạo báng chúng ta nữa.

Rồi hoàng tử ném bao yền mạch qua cửa sổ.

Các cụ già kinh ngạc há hốc miệng, đưa tay lên ôm lấy đầu. Rồi các cụ quỳ xuống, bò lổm ngổm nhật từng

hạt yến mạch vương vãi trên sàn nhà.

Hoàng tử lấy trong người ra chiếc khăn lụa mà anh rể Chim Ưng đã biếu lúc chia tay. Chàng trải chiếc khăn ra. Ngay lập tức, những đĩa thức ăn ngon lành, những đồ uống quý hiếm và bổ dưỡng hiện ngay ra trước mắt.

Các cụ già vui mừng khôn xiết ra sức ăn lấy ăn để những thứ mà đã từ rất lâu rồi họ không còn được ăn nữa. Các cụ uống một cách sung sướng thứ rượu mật ong ngọt lừ, luôn miệng cảm ơn hoàng tử đã thết họ no say đến thế, họ gọi chàng là vị cứu tinh của họ.

Trong khi các cụ đang mải đánh chén thì một thị nữ của công chúa Mặt Trời ghé mắt qua cửa sổ để tìm hiểu nguyên nhân số yến mạch và nước bị ném trả lại. Khi nhìn thấy chiếc khăn kỳ diệu của chàng Chim Ưng, cô ta hết sức ngạc nhiên. Rồi không thể nén lòng để biết được thêm một điều gì khác, cô vội vàng lao đi tâu với công chúa Mặt Trời về điều đó.

Công chúa Mặt Trời ra lệnh:

- Bằng mọi giá, ta phải có được cái khăn ấy! Hãy hứa với người lạ mặt bất cứ thứ gì hắn đòi để đổi lấy cái khăn kỳ diệu ấy.

Cô hầu của công chúa vội vàng trở lại nhà giam để thông báo ý muốn của chủ mình.

Các cụ già van nài hoàng tử:

- Anh đừng có đưa cho công chúa chiếc khăn quý nhé. Nếu anh cho nàng thì có nghĩa là đời chúng ta, trong đó có cả anh đã chấm dứt. Bởi từ nay cho đến ngày chết, anh sẽ phải mỗ toàn yến mạch thôi.

Nhưng hoàng tử chỉ cười. Chàng nói với Bình Minh Rực Sáng - tên của cô hầu đó:

- Cô hãy cầm chiếc khăn này dâng lên công chúa.

18 Vân Anh – *sưu tầm*

Cô hầu gái bước vào nhà giam, vừa đi cô vừa mỉm cười, hai má ửng hồng. Nhan sắc của cô ta lộng lẫy đến nỗi làm cho các cụ già hoa hết cả mắt. Các cụ vội vàng thi nhau tìm chỗ lẫn trốn trong các xô tối để khỏi bị chói lòe.

Hoàng tử nói:

- Nhờ cô thưa với công chúa Mặt Trời rằng từ nay chiếc khăn này thuộc quyền sở hữu của nàng. Tôi cầu chúc cho công chúa sức khỏe, cầu cho công chúa mãi mãi hạnh phúc, chỉ mong nàng thỉnh thoảng nghĩ đến tôi mà thôi.

Bình Minh Rực Sáng mang chiếc khăn lụa vào trao cho công chúa Mặt Trời và nhắc lại mấy lời hoàng tử đã nhắn gửi.

Công chúa Mặt Trời rất vui mừng nhận được món quà - nhưng mấy lời của hoàng tử làm nàng ta bật cười thành tiếng. Rồi nàng trải chiếc khăn ra, nếm một cách ngon lành những món ăn, nhấp nháp một chút rượu mật ong vàng sóng sánh. Sau đó nàng nói rất vui vẻ:

- Từ bây giờ chàng ta chỉ có yến mạch để mà mổ như những kẻ khác thôi.

Nhưng không hiểu sao hôm sau hoàng tử vẫn ném trả yến mạch qua cửa sổ.

Ngạc nhiên, công chúa Mặt Trời sai một cô hầu khác là Sao Hôm đi do thám xem tại sao lại như thế. Sao Hôm ghé mắt nhìn vào nhà tù. Cô ta thấy các cụ già đang vừa uống rượu vang vừa ăn vội vàng các món ăn ngon chưa từng thấy. Các cụ vừa ăn vừa thưởng thức một điệu nhạc đang vui vẻ vang lên từ một chiếc hộp bằng vàng. Sau khi đã ăn no uống say, các cụ bắt đầu cùng nhau khiêu vũ, họ vỗ tay nhảy múa náo nhiệt đến mức làm cho cả bốn bức tường đều phải rung lên.

Sao Hôm ghé miệng vào cái cửa sổ hình quả tim và nói:

..... Truyện kể về các nàng công chúa 19

- Công chúa Mặt Trời ra lệnh cho các người phải bán cái hộp bằng vàng kia cho công chúa.

Hoàng tử đáp:

- Công chúa sẽ được vừa ý ngay thôi. Nhưng trước hết, mời cô vào đây ngồi với chúng tôi một lúc đã.

Ba mươi chín cái cửa mở toang để Sao Hôm bước vào, trông cô ta đáng yêu hết như cái tên của cô.

Lần này các cụ già lại phủ phục dưới chân hoàng tử để van nài chàng đừng trao cái hộp kỳ diệu cho công chúa Mặt Trời. Các cụ nói với chàng rằng: sau khi đã được nếm đủ những thức ăn đồ uống tuyệt hảo dường kia thì không một ai trong số họ lại tưởng tượng rằng sau này mình vẫn phải tiếp tục tranh nhau mổ yén mạch nữa.

Nhưng hoàng tử cứ làm như chẳng nghe thấy những lời khẩn khoản tha thiết của họ. Chàng mời Sao Hôm ngồi lên một hòn đá, ân cần thết cô ta thứ rượu vang dịu ngọt của chàng cùng những thức ăn ngon lành nhất. Sao Hôm đánh chén rất ngon lành, không hề khách khí, đến nỗi đến lúc phải trở về nơi công chúa Mặt Trời thì cô ta không thể nào đứng lên nổi nữa.

Đọc đến đây, chắc là mọi người đều cho rằng Sao Hôm bị cái thứ rượu vang say nồng kia đã bốc lên đầu cô, hoặc là đã bị thứ âm nhạc dịu dàng kia mê hoặc trái tim? Không phải như thế đâu, chẳng qua là do hoàng tử đã cố ý bôi một ít bột thần lên hòn đá trước khi mời cô ta ngồi xuống mà thôi.

Sao Hôm hoảng sợ, cô ta đã cố sức vùng gỡ mà chẳng ăn thua. Sợ quá, cô ta khóc lóc, van xin hoàng tử tha cho nhưng chàng đâu có nghe lời van xin ấy. Khởi phải tả các cụ già đã thích thú ra sao khi thấy cuối cùng rồi Sao

Hôm cũng phải “trả” món nợ của mình: ròng rã suốt bao năm nay, cô chỉ cho họ độc một thứ yến mạch mà thôi.

Phần công chúa Mặt Trời, nàng đã sốt ruột lắm rồi. Tuy nàng có nghe thấy tiếng đàn tiếng sáo, nhưng nàng không hiểu tại sao ở trong tù mà người ta lại có thể vui vẻ đến thế, lại còn cả cái ả Sao Hôm kia mãi không chịu trở về nữa chứ? Nàng quyết định tự mình sẽ đến tận nơi xem việc gì đã xảy ra.

Khi công chúa Mặt Trời bước vào nhà tù, nhan sắc rực rỡ của nàng toả sáng đến mức các cụ vội vàng đưa tay lên che và nhắm tịt mắt lại, sợ bị loà. Còn hoàng tử chợt thấy tim mình rung lên để rồi sau đó lại đập thành thịch.

Công chúa lấy giọng oai vệ ra lệnh cho Sao Hôm:

- Hãy mau ra khỏi chỗ này!

Lập tức, Sao Hôm đứng lên được. Vừa đi cô ta vừa cười khúc khích:

- Em ở đây vui quá!

Chỉ cần nghe giọng nói cũng đủ biết là cô ta đã quá say rồi.

Công chúa kêu lên:

- Ta sẽ không xử sự như trước nữa! Đây chàng trai trẻ, ta muốn mua cái hộp nhỏ bằng vàng kia của chàng bởi nó chính là nguyên nhân gây ra những tiếng ồn ào khiếm nhã kia. Chàng muốn bán nó bao nhiêu?

Hoàng tử nói:

- Hỡi nữ hoàng xinh đẹp đáng yêu nhất trong tất cả các nữ hoàng! Sắc đẹp kiều sa của nàng đã mê hoặc tâm hồn ta. Bản thân ta xin quỳ xuống nguyện làm đầy tớ cho nàng, chứ kể gì đến chiếc hộp nhỏ kia cơ chứ!

- Được rồi, ta sẽ lấy cả hai.

Công chúa Mặt Trời nói sau một lúc lâu suy nghĩ. Rồi nàng chìa tay cho hoàng tử nắm lấy, dẫn chàng tới cung điện của nàng. Sau khi đã mời chàng ngồi lên ngai vàng, nàng nói:

- Thiếp là công chúa Mặt Trời, từ nay, chàng sẽ là chồng của thiếp. Thiếp xin giao cho chàng chòm chìa khoá bốn mươi căn phòng trong cung điện của thiếp. Ở đây, chàng được tự do đi bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì, mở cửa bất cứ phòng nào mà chàng muốn. Nhưng thiếp xin chàng lưu ý, chớ có mở cửa phòng thứ bốn mươi, nếu như chàng muốn hạnh phúc dài lâu, mãi mãi có thiếp ở bên cạnh.

Hoàng tử cùng công chúa Mặt Trời cử hành hôn lễ.

Hai vợ chồng sống vô cùng hạnh phúc trong cung điện của nàng. Hoàng tử đã giải phóng cho hai mươi tám người bạn tù của mình, tất cả bỏ ra khỏi nhà tù, cúi xuống hôn mặt đất dưới chân chàng.

Nhưng còn một điều quan trọng nhất thì chàng lại quên mất, có lẽ là do chàng quá sung sướng với hạnh phúc mới của mình, đó là nỗi phiền muộn của ba công chúa, các chị của chàng.

Hàng ngày, hoàng tử lang thang khắp nơi trong cung điện để thưởng ngoạn. Chàng mở cửa các căn phòng để khám phá. Ở phòng này có những con cá lạ mà chàng chưa từng biết, ở phòng kia có những con thú đáng sợ đang cào xé mặt đất, phòng tiếp theo có những con châu chấu đang thành thoi kêu lách tích, những con bướm phát ra những ánh lân tinh sáng ngời... Cung điện của vợ chàng lóng lánh rộn rã những âm thanh du dương trầm bổng, bởi vì ở đó tập hợp muôn màu sắc âm thanh, hương thơm phát sinh ra từ ánh sáng và hơi ấm.

Hoàng tử luôn ngạc nhiên và say sưa trước những phát hiện mới lạ về vương quốc của vợ mình. Chàng không quên lời dặn của vợ, nhưng đầu óc chàng luôn bị cái cánh cửa căn phòng thứ bốn mươi ấy ám ảnh. Sự ám ảnh ấy đến mức một hôm chàng nghĩ: có lẽ vợ ta đã đùa cợt chàng khi cấm ta mở cửa căn phòng ấy, bởi vì chắc chắn rằng không gì trên đời này có thể xen vào giữa chúng ta và tình yêu mà ta dành cho nàng được.

Vì thế mà hoàng tử quyết định mở cửa căn phòng ấy. Cánh cửa sắt nặng nề rít lên ken két rất rùng rợn.

Hoàng tử thận trọng bước vào phía trong cánh cửa. Cả căn phòng rộng lớn không hề có một sinh vật nào, ngoài một cái cột phủ đầy rêu dựng lên chính giữa phòng, với những xiềng xích chàng chịt từ cột sang bốn góc phòng.

Hoàng tử tò mò đưa một ngón tay sờ vào cái cột trụ. Chàng vừa định quay đi thì bỗng nhiên nghe thấy nó phát ra tiếng nói của con người.

- Hỡi chàng trai tốt bụng, xin hãy rủ lòng xót thương tôi! Ở góc phòng đằng kia có nước uống, xin hãy cho tôi một ít, tôi nguyện đền ơn ấy của chàng.

Hoàng tử kinh ngạc nhìn theo lời chỉ dẫn ấy, thấy ở góc phòng có một ống đựng nước và một cái muỗng lớn. Chàng múc một muỗng nước đổ vào chiếc cột. Cái cột nuốt ngay tức khắc, rồi lại đòi uống tiếp. Khi hoàng tử mang nước lại, nó nuốt liền một hơi. Nó lắc mình, làm cho xiềng xích loảng xoảng chối cả tai, rồi lại đòi uống thêm. Lần thứ ba nó uống còn nhanh hơn cả hai lần trước. Uống xong thì kỳ lạ làm sao, xiềng xích rơi hết xuống nền nhà, rêu cỏ cũng biến mất, cái cột vươn thẳng lên và hoàng tử kinh hoàng chợt nhận ra đó là một tên

khổng lồ rất gớm ghiếc.

Tên khổng lồ gầm lên:

- Chàng trai tốt bụng kia, ta rất biết ơn nhà ngươi vì giờ đây công chúa Mặt Trời đã thuộc về ta.

Nhanh như chớp, hắn vọt đứng lên, đầu hắn chạm tới trần nhà rồi lao vọt ra ngoài tìm bắt công chúa, cặp nàng bay vọt lên bầu trời. Đôi lúc tóc của công chúa sáng rực lên trong cánh rừng đen tối. Rồi cả hai người cùng biến mất.

Bầu trời tối sầm lại, bỗng nhiên gió ào tới lạnh buốt. Ánh sáng, sự ấm áp, tất cả các sắc màu đều biến mất khỏi mặt đất. Chim chóc vội tìm nơi ẩn náu, hoa cỏ rũ xuống tàn héo. Nỗi kinh hoàng lắng sâu trong rừng, chìm xuống tận đáy biển.

Nhưng không có một nơi nào tối tăm buồn thảm hơn tâm hồn hoàng tử. Vì lỗi lầm của mình, chàng đã làm cho hạnh phúc của mình bị tan vỡ, người vợ thân yêu của chàng, người đã mang lại sự ấm áp, cuộc sống, sự phì nhiêu của trái đất giờ này đã bị đem đi tới tận chốn nao? Giờ đây, chàng phải làm gì để chuộc lại lỗi lầm to lớn ấy? Chàng phải làm thế nào để có thể cứu được công chúa Mặt Trời?

Chàng suy nghĩ lung lăm, rồi chọn một con ngựa tốt nhất trong đàn ngựa của vương quốc, nhảy lên phi đuổi theo kẻ đã cướp mang đi người vợ dấu yêu của chàng, niềm hạnh phúc vô biên của đời chàng.

Người ngựa đi suốt hai ngày hai đêm không hề dừng chân nghỉ, sang đến ngày thứ ba thì hoàng tử tới được chỗ lâu đài của tên khổng lồ. Chàng thấy tên này đang nằm ngủ, tiếng ngáy của hắn vang động cả một vùng. Còn công chúa Mặt Trời thì đang bị một con dê ba mắt canh giữ.

24 Văn Anh – *sưu tầm*

Hoàng tử nghĩ phải làm cho con dê kia ngủ thì mới mong cứu được vợ mình. Chàng ngồi xuống, lấy giọng êm ái cất lời ru:

- Hỡi dê yêu, hãy nhắm hai mắt lại mà ngủ đi.

Chàng đã không biết rằng mình đã quên mất thứ ba của con dê tinh quái này. Nghe tiếng hát của hoàng tử, lập tức hai mắt của con dê nhắm chặt lại ngủ ngay, còn con mắt bị hoàng tử bỏ quên thì vẫn thức. Nhưng con dê đã vờ nhắm con mắt này lại để rình xem hoàng tử định làm gì. Khi hoàng tử mang công chúa Mặt Trời vượt qua bức tường cao làm bằng những cây gỗ đốn rồi đặt ngồi lên mình ngựa thì con dê be lên âm ỉ:

- Cụ già ơi, cụ già! Hãy dậy đi, có kẻ lấy cắp của quý của cụ kìa!

Nó nhắc lại câu này tới lần thứ ba thì tên khổng lồ thức dậy:

- Ta còn nhiều thì giờ - Tên khổng lồ nói một mình - trước khi đuổi theo bọn chúng, ta phải đi bới một ít khoai đã.

Khi tên khổng lồ đào được một gánh đầy khoai thì hoàng tử đã đưa công chúa Mặt Trời đi được một đoạn khá xa. Tên khổng lồ nhảy lên lưng con dê ba mắt, cả hai bay lên tận mây xanh rồi bất thần lao xuống, tóm gọn lấy hai người đang ra sức chạy trốn.

Tên khổng lồ bảo hoàng tử:

- Ta sẽ không giết ngươi, vì ngươi đã có công đưa ta ra khỏi chốn tù ngục. Nhưng ngươi hãy mau biến đi, đừng chường ra trước mắt ta nữa. Còn nếu như ngươi không chịu nghe lời, ta xin hứa là một loạt những điều tồi tệ đang chờ ngươi đó.

Rồi hắn đưa tay ra bắt lấy công chúa kèm theo một

..... Truyện kể về các nàng công chúa 25

tiếng huýt sáo inh ỏi, hấn cùng công chúa nhảy lên mình dê phóng đi. Công chúa Mặt Trời chỉ còn kịp ném vôi cho chồng mình một cuộn chỉ thần.

Lúc ấy, dưới mặt đất phải hứng chịu không biết bao nhiêu là tai hoạ. Đầu tiên là một trận mưa giông đổ xuống tưởng chừng không bao giờ dứt. Rồi những trận cuồng phong nổi lên dữ dội làm bay rất nhiều mái nhà, cây cối bị uốn cong, bị bẻ gãy không biết bao nhiêu mà kể, vô vàn những con chim non bị mất nhà, bị hất rơi xuống đất.

Hoàng tử lại một lần nữa tìm cách cứu vợ. Nhưng không hiểu là do ma xui quỷ khiến hay vì quá nóng lòng muốn giải thoát cho vợ mà chàng vẫn bị quên mất con mắt thứ ba của con dê. Lúc chàng vừa đặt được công chúa Mặt Trời lên mình ngựa là lúc con dê be lên để đánh thức tên khổng lồ.

- Cự già ơi, cự già! Hãy dậy mau, có kẻ định lấy cắp của quý của cự kìa!

Tên khổng lồ mở cặp mắt to như những viên đá cối xay. Vừa vươn vai hấn vừa nói:

- Không hề gì, ta cứ nướng hết số khoai vừa bới đã! Vẫn còn kịp chán, gã trai đáng ghét kia làm sao mà thoát được cơ chứ!

Khi hoàng tử và công chúa Mặt Trời vừa về đến lâu đài của mình thì bỗng một cơn giá lạnh buốt thấu đến bởi tên khổng lồ ngồi trên mình dê đang chặn ngay trước mặt, hấn vung chày lên đánh vào đầu hoàng tử rồi túm lấy công chúa Mặt Trời mang về vương quốc của hấn. Công chúa Mặt Trời chỉ còn biết ném vôi cho chồng chiếc khăn thần của mình.

Lại một lần nữa, mặt đất bị điêu đứng. Tuyết đổ

xuống ngập đến tận mái nhà, các lò sưởi đều bị tắt lửa, khắp nơi đói rét, tiếng kêu khóc vang động khắp nơi.

Hoàng tử ngất đi một lúc khá lâu. Khi những con quạ đen bay tới đậu lên mình chàng, chuẩn bị mổ vào mắt chàng vì tưởng chàng là một xác chết thì bỗng nhiên chim ưng bay đến. Chim ưng xua đuổi đàn quạ đáng ghét kia rồi mớm vào miệng chàng một ít nước mà nó vừa lấy được từ cung điện của công chúa Mặt Trời. Được tiếp sức, hoàng tử dần hồi tỉnh lại, định từ biệt chim ưng để đi tìm vợ. Nhưng chim ưng nói với chàng:

- Nếu cậu quyết tâm đi giải thoát cho vợ mà lại chỉ cười trên con ngựa tầm thường này thì chẳng bao giờ cậu có thể làm nổi việc đó đâu. Cậu hãy tìm đến xin làm người chăn gia súc cho mục phù thủy Lâu Mi. Cậu hãy chú ý những gì mà con mèo của mục sẽ thì thầm vào tai cậu. Sinh mệnh của tên khổng lồ được cất trong một quả trứng vịt trời ở cạnh bờ biển. Bằng con ngựa của mục phù thủy, cậu hãy tìm đến bờ biển kia, cướp lấy quả trứng vịt trời rồi đập nát nó đi. Khi ấy tên khổng lồ sẽ chết, cậu sẽ cứu được vợ mình. Còn bây giờ, cậu hãy thả cuộn chỉ thần ra, nó sẽ dẫn đường cho cậu tìm đến chỗ mục phù thủy Lâu Mi. Hãy dũng cảm tiến lên, chúc cậu may mắn! Nếu lúc nào gặp khó khăn thì hãy trải chiếc khăn ra, lập tức chúng tôi, các anh rể của cậu sẽ lập tức có mặt để giúp đỡ cậu.

Hoàng tử làm theo, ném cuộn chỉ xuống đất, để nó tự lăn đến nơi cần tới. Chàng đi theo khi nó lăn mãi trên đường. Đến ngày thứ ba, nó dừng lại trước một túp lều đã sụp mất một nửa, chẳng đầy mạng nhện. Bầy chuột lúc nhúc chạy ra chạy vào túp lều, xa xa là những con sói đói đang luẩn quẩn tìm mồi.

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

175 Giảng Võ, Hà Nội

Điện thoại: 043.8515384; Fax: 043.7366215

E-mail: nxblaodong@vnn.vn

Truyện kể về các nàng công chúa

VÂN ANH *suru tâm*

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HUY HOÀ

Biên tập:

HỒ PHƯƠNG LAN

Thiết kế bìa:

Hải Nam

Trình bày:

NS Đồng Đa

Sửa bản in:

Tuấn Phong

In 2000 cuốn khổ 13x20.5cm tại Công ty TNHH TM&DV Châu Ngọc
Giấy ĐKKHXB số 219-2010/CXB/78-08/LĐ
Quyết định xuất bản số 690/QĐCN-LĐ ngày 27/8/2010
In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2010

NHÀ SÁCH ĐÔNG DƯƠNG
ĐT: 04 37752939 - Fax: 04 37752939
Email: sachdongduong@gmail.com

STN-01244
 Truyện kể về các nàng công ...

... VỀ CÁC NÀNG CÔNG CHƯA

 046616801
Giá: 38.000đ